

Na podzim se Kampa topí
V zlaté záplavě
Příroda už má takový zvyk
Že obarví Praze všechna místa na hlavě
Včera dostal drožkář první smyk
Ferdinandova třída je, bože
Jako po vymření
Na Příkopech včera padal sníh
Moje srdce básníka už sotva
Něco změní
Když tu náhle zaslechl jsem smích

Dívka ještě mladá, ale šibalské má zvyky
Ohromný slyším vzdychat sál
Na Smíchově padaj koně
Neb dostávají smyky
A já jsem se bloud zamiloval
Luisa, tak se jmenovala, byla jako hádě
Čiperná jak horská bystřina
Její nožky naznačily, že je ještě mládě
Poupě, ale téměř květina

Luiso, tys bohatá, až hanba je mi
Luiso, tys princezna to mezi všemi
Luiso, tvůj otec mi tě nikdy nedá
Luiso, kdybych byl Aladin tak leda
Luiso, jsi krásná jak krůpěj rosy
Luiso, tvá ňadra jsou jak dvě kosy
Luiso, vím, není žádná naděje
Luiso, mě zkosí kurděje

Její otec vlastní firmu na barvení plátna
A je čestným členem Hlaholu
Chudák moje maminka je
U buržoustů vrátná
Tatík zase vodí Škrholu
A já bydlím v bytě, který
Připomíná doupě
Žiji tady jako asketa
Copak bych sem mohl vzít
To růžolící poupě
I když, zdá se, není koketa

Luiso, tys anděl s bělostnými křídly
Luiso, tys mísa s pikantními jídly
Luiso, máš oči jako okeány
Luiso, rovná jak Novoměstské brány
Luiso, jsi ohebná jak z gutaperči
Luiso, nechci ti dát arivederci
Luiso, vím, není žádná naděje
Luiso, mě zkosí kurděje

Za Prahou se objevily
Černé neštovice
V Josefově vyskytl se mor
Mojí Luise, i když rovné jako borovice
Starý Charon přichystal svůj vor

A tak moje láska byla marná, ale čistá
Moje Luisa zemřela jak sen
Však v mém srdci poety
Je stále pro ni místa
Z prsou mých se dere marný sten

Luiso, tys byla jako polní kvítko
Luiso, i když jsem neviděl tvé lýtko
Luiso, byla jsi idol mého snění
Luiso, byla jsi celé moje skromné jmění
Luiso, tvůj otec by tě nikdy nedal
Luiso, snad kdybych v správní radě sedal
Luiso, zemřelas, i má naděje
Luiso, už jsou tu kurděje